

ειδική εξασφάλιση, συνισταμένη στό νά εξασφαλίζει στους δικαιούχους παροχών κοινωνικής ασφάλισεως ένα ελάχιστο εισόδημα, υπερβαίνον τό επίπεδο των παροχών τίς όποιες θά ήδύναντο νά απαιτήσουν δάσει μόνον των περιόδων ασφάλισεως καί των εισφορών τους.

Due

Pescatore

Χλωρός

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο τήν 17η Δεκεμβρίου 1981.

Ό γραμματεύς

Ό πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

A. Van Houtte

O. Due

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
SIR GORDON SLYNN
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1981 ¹

*Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,*

Ό Robert Stanley είναι Ιρλανδός υπήκοος καί κάτοικος Ένωμένου Βασιλείου. Έγεννήθη στίς 8 Μαΐου 1908 καί από τόν Σεπτέμβριο 1935 μέχρι τόν Ιανουάριο 1955 ειργάσθη στήν Ιρλανδία, υπαγόμενος στό τότε ισχύσαν έθνικό σύστημα ασφάλισεως μισθωτών εργαζομένων. Έν συνεχεία μετέβη στό Ένωμένο Βασίλειο, όπου ειργάσθη επί δεκαεπτά περαιτέρω έτη, υπαγόμενος στίς σχετικές έθνικές διατάξεις περί ασφάλισεως. Στίς 8 Μαΐου 1973, συμπλήρωσε συντάξιμη ήλικία καί εξήτησε σύνταξη λόγω αποχωρήσεως από τό Department of Health and Social Security, πού είναι ό αρμόδιος φορέύς στό Ένωμένο Βασίλειο. Ό Insurance Officer υπελόγισε τό

συνταξιοδοτικό του δικαίωμα εφαρμόζοντας τό άρθρο 46 του κανονισμού 1408/71 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73) καί του έχορήγησε τό κατά τό άρθρο 46 παράγραφος 1 όφειλόμενο ποσό, διότι ήταν υψηλότερο του κατά τό άρθρο 46 παράγραφος 2 υπολογιζομένου. Στόν Stanley έχορηγήθη επίσης παροχή λόγω αποχωρήσεως δυνάμει του άρθρου 36 του National Insurance Act 1965, καθώς καί συμπλήρωμα συντάξεως ίσο μέ τήν διαφορά μεταξύ του συνολικού ποσού των συντάξεων των όποιων έδικαιούτο κατά τήν άγγλική καί τήν ιρλανδική νομοθεσία καί του κατ' άποκοπήν ποσού τής συντάξεως ή όποία θά κατεβάλλετο κατά τήν άγγλική νομοθεσία, άν όλες οι περίοδοι ασφάλισεώς του είχαν συμπληρωθεί στό Ένωμένο Βασίλειο. Τό συμπλήρωμα αυτό έχορηγήθη κατ' εφαρ-

1 — Μετάφραση από τά άγγλικά.

μογήν, όπως έθωρείτο τότε, του άρθρου 50 του κανονισμού 1408/71 της 14ης Ιουνίου 1971.

Έν συνεχεία, ο Insurance Officer κατέληξε στην άποψη ότι η χορήγηση του συμπληρώματος έδασίσθη επί έσφαλμένης έρμηνείας του άρθρου 50 και στις 27 Ιανουαρίου 1977 έμειώσε την σύνταξη του Stanley κατά τό ποσό του έν λόγω συμπληρώματος. Ο Stanley ήσκησε άνεπιτυχώς έφεση ένώπιον τοπικού δικαστηρίου, περαιτέρω όμως προσφυγή του ένώπιον του Social Security Commissioner όνομαζομένου τότε National Insurance Commissioner έγινε δεκτή. Κατά την άποψη του Commissioner, η έκφραση «Minimum benefit» (έλαχίστη παροχή) στό άρθρο 50 σημαίνει τό μικρότερο ποσό που καταβάλλεται δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους της κατοικίας για όλόκληρη την περίοδο ή οποία λαμβάνεται ύπ' όψη από τόν άρμόδιο φορέα. Στην περίπτωση του Stanley, τό μικρότερο ποσό ήταν τό κατ' άποκοπήν ποσό της συντάξεως (μή λαμβανομένης ύπ' όψη της προοδευτικής παροχής), τό όποιο θά κατεβάλετο άν όλες οι άσφαλιστικές του περιόδοι είχαν συμπληρωθεί στό Ένωμένο Βασίλειο. Φαίνεται ότι κατέληξε στην άποψη ότι υπάρχει έλαχίστη παροχή όπου ο ύπολογισμός του δικαιώματος έξαρτάται μόνο από την συμπλήρωση άσφαλιστικών περιόδων, οι δέ εισφορές είναι σταθερές και όχι άνάλογες τών άποδοχών.

Προκύπτει ότι οι διάδικοι δέχονται ότι τά κατά τό άγγλικό δίκαιο δικαιώματα συντάξεως του Stanley καθορίζονται σύμφωνα μέ τις διατάξεις του National Insurance Act 1965 και της συναφούς νομοθεσίας. Τό άρθρο 30 του νόμου αυτού όρίζει ότι ένα πρόσωπο δικαιούται συντάξεως λόγω άποχωρήσεως άν: (i) έχει συμπληρώσει συντάξιμη ηλικία· (ii) έχει άποχωρήσει από

τακτική μισθωτή ύπηρεσία και (iii) πληροί τις περί εισφορών προϋποθέσεις. Η τελευταία προϋπόθεση έχει δύο σκέλη: (α) ο αίτών πρέπει νά μή έχει καταβάλει λιγότερες από 156 έβδομαδιαίες εισφορές από της «ένάρξεως της άσφαλίσεώς του» μέχρι του κρίσιμου χρόνου (έν προκειμένω, της συμπληρώσεως ηλικίας συνταξιοδοτήσεως)· (6) ο έτήσιος μέσος όρος τών εισφορών, τις όποιες έχει καταβάλει ή μέ τις όποιες έχει πιστωθεί, πρέπει νά είναι τουλάχιστον 50. Η σύνταξη καταβάλλεται έβδομαδιαίως μέ κατ' άποκοπήν ποσό που καθορίζεται στό παράρτημα 3 του νόμου. Τό ποσό δύναται νά αύξηθει ώστε νά ληφθούν ύπ' όψη πχ. τά έξαρτώμενα από τόν αίτούντα πρόσωπα ή νά μειωθεί πχ. όταν ο αίτών εξακολουθεί νά εργάζεται μετά την συμπλήρωση ηλικίας συντάξιοδοτήσεως (6λ. άρθρο 30 (7) του νόμου). Φαίνεται ότι η προοδευτική παροχή που έχορηγήθη στόν Stanley λαμβάνει την μορφή αύξήσεως του ποσού της συντάξεως.

Έκείνο που δαρύνει από πλευράς επιχειρηματολογίας στην παρούσα ύπόθεση είναι ότι τό κατ' άποκοπήν ποσό της συντάξεως άποχωρήσεως δύναται νά μειωθεί, άν ο αίτών δέν πληροί τό δεύτερο σκέλος της τρίτης προϋποθέσεως του δικαιώματος προς σύνταξη άποχωρήσεως. Οι National Insurance (Widow's Benefit and Retirement Pensions) Regulations 1972 όρίζουν ότι, όταν ο έτήσιος μέσος όρος τών εισφορών, τις όποιες έχει καταβάλει ή μέ τις όποιες έχει πιστωθεί ο αίτών, είναι μικρότερος τών 50, ο τελευταίος δικαιούται μειωμένης συντάξεως. Τό ποσό της μειώσεως έξαρτάται από τόν έτήσιο μέσο όρο τών εισφορών κατά την περίοδο από της ένάρξεως της άσφαλίσεως μέχρις, έν προκειμένω, της συμπληρώσεως ηλικίας συνταξιοδοτήσεως. Άν είναι κατώτερος τών 13, δέν ύφίσταται καθόλου δικαίωμα συντάξεως. Μεταξύ 13 και 49, ο έτήσιος μέσος όρος διαιρείται σέ κλίμακες, τό δέ ύψος του δικαιώματος έξαρτάται από την κλίμακα στην όποία έμπίπτει ο μέσος όρος τών εισφορών του αίτούντος. Τό κατώτερο ύψος είναι τό του

έτησιου μέσου όρου των 13 μέχρι 17 εισφορών. Προκύπτει ότι ο συνολικός αριθμός εισφορών τις οποίες κατέβαλε ο Stanley και με τις οποίες επιστώθη, τόσον κατά το αγγλικό όσον και κατά το ιρλανδικό δίκαιο, διαιρούμενος διά του αριθμού των ετών μεταξύ της έναρξης της ασφάλισέως του στην Ίρλανδία και της ημερομηνίας κατά την οποία συνεπλήρωσε ηλικία συνταξιοδοτήσεως, δίνει έτήσιο μέσο όρο μόλις άνω των 50. Έξ άλλου, αν γίνει ο ίδιος ύπολογισμός για τις εισφορές που λαμβάνονται υπ' όψη μόνο κατά το αγγλικό σύστημα και έν αναφορά προς τις κατά τό σύστημα αυτό περιόδους ασφάλισέως, ο έτήσιος μέσος όρος κατέρχεται στο 38.

Ο Insurance Officer εξέτησε την άκύρωση της απόφάσεως του Commissioner από τό High Court Αγγλίας και Ουαλλίας, Queen's Bench Division, Divisional Court. Στις 18 Δεκεμβρίου 1980, τό Divisional Court υπέβαλε, με αίτηση περί έκδόσεως προδικαστικής απόφάσεως, τά ακόλουθα έρωτήματα:

«1. Υπάρχει έλαχίστη παροχή κατά την έννοια του άρθρου 50 ... στην περίπτωση που ή νομοθεσία ενός Κράτους μέλους έξαρτά τό δικαίωμα προς κατ' άποκοπή παροχή, λόγω άποχωρήσεως, από τόν έτήσιο μέσο όρο των έβδομαδιαίων κατ' άποκοπή εισφορών, — μέσος όρος που είναι τουλάχιστον 50 — που έχουν καταβληθεί ή πιστωθεί υπέρ του αίτούντος, κατά την περίοδο από την έναρξη της ασφάλισέως του μέχρι την συμπλήρωση ηλικίας συνταξιοδοτήσεως και, αν ή προϋπόθεση αυτή δέν πληροδται, ο έτήσιος όμως μέσος όρος δέν είναι μικρότερος από 13, προβλέπει μειωμένο ποσό παροχής λόγω άποχωρήσεως, που καθορίζεται άποκλειστικά έν αναφορά προς τό μέσο όρο των εισφορών του αίτούντος για την περίοδο αυτή;

2. Άν ή άπάντηση στο έρώτημα 1 είναι καταφατική, άποτελεί ή έλαχίστη παροχή:

- α) τό κατώτατο ποσό παροχής, που δύναται νά καταβληθεί στον άσφαλισμένο, κατά την νομοθεσία του έν λόγω κράτους, όταν δηλ. ο μέσος όρος εισφορών είναι 13·
- β) τό ποσό που θά κατεβάλετο στον αίτούντα, κατά την νομοθεσία του έν λόγω κράτους, αν ληφθούν υπ' όψη όλες οι άσφαλιστικές περίοδοι που συνεπληρώθησαν κατά τις νομοθεσίες όλων των Κρατών μελών στις οποίες έχει ύπαρχεί αυτός, ή
- γ) κάποιο άλλο (καί, αν ναι, ποιό) ποσό;»

Τό άρθρο 50 του κανονισμού 1408/71, μαζί με την έπικεφαλίδα του, έχει ως έξης:

«Χορήγηση συμπληρώματος όταν τό ποσό των παροχών που όφείλονται κατά τις νομοθεσίες των διαφόρων Κρατών μελών δέν φθάνει τό κατώτατο όριο που προβλέπει ή νομοθεσία του κράτους στο έδαφος, του οποίου κατοικεί ο δικαιούχος.

Ο δικαιούχος παροχών, επί του οποίου εφαρμόζεται τό παρόν κεφάλαιο, δέν δύναται νά εισπράξει, στο κράτος στο οποίο κατοικεί και κατά την νομοθεσία του οποίου του όφείλεται παροχή, ποσό παροχών μικρότερο από την έλάχιστη παροχή που όρίζεται από την έν λόγω νομοθεσία για περίοδο ασφάλισέως ίση με τό σύνολο των περιόδων που έλήφθησαν υπ' όψη για την έκκαθάριση σύμφωνα με τις διατάξεις των προηγούμενων άρθρων. Ο άρμόδιος φορέας του κράτους αυτού του καταβάλλει, ένδεχομένως, καθ' όλη την διάρκεια κατοικίας στο έδαφος του κράτους αυτού, συμπλήρωμα ίσο με την διαφορά μεταξύ του ποσού των παροχών που όφείλονται δυνάμει του παρόντος κεφα-

λαίου και του ποσού της ελαχίστης παροχής.»

Κατά την επ' άκροατηρίου συζήτηση ή Επιτροπή ίσχυρίσθη ότι τό άρθρο 50 δέν δύναται νά έξετασθεί χωριστά από την δήλωση στην όποία τά Κράτη μέλη όφείλουν νά προβούν δυνάμει του άρθρου 5 του κανονισμού 1408/71, διευκρινίζοντας ποιές είναι οι ελάχιστες παροχές πού αναφέρονται στό άρθρο 50. Άν ή έθνική νομοθεσία είναι διφορούμενη ή άσαφής όσον άφορά την ύπαρξη ελαχίστης παροχής, ή δέ δήλωση αναφέρει ότι δέν υπάρχει καμμία, πρέπει νά δίδεται μεγάλη δαρύτητα στην τελευταία, άκόμα κι άν δέν είναι αποφασιστική. Η πρώτη σχετική δήλωση στην όποία προέδη τό 'Ηνωμένο Βασίλειο ανέφερε, υπό τόν τίτλο «έλάχιστες παροχές πού αναφέρονται στό άρθρο 50 του κανονισμού», «τά ποσά της κατ' άποκοπήν συντάξεως γήρατος και των παροχών επίζώντος έξαρτώνται από τόν έτήσιο μέσο όρο εισφορών, πού κατεβλήθησαν ή επιστώθησαν καθ' όλη την περίοδο ασφάλισεως, προβλέπονται δέ στους κανονισμούς πού έχουν έκδοθει δυνάμει» του National Insurance Act 1965 και της τροποποιητικής αυτού νομοθεσίας (OJ C 43/1 της 18ης Ιουνίου 1973, σ. 7). Τό 1975, όταν ό National Insurance Act αντικατεστάθη από τόν Social Security Act 1975, αντικατεστάθη επίσης και ή δήλωση, από άλλη, ή όποία είχε ως εξής: «Η ελαχίστη σύνταξη άποχωρήσεως, τά έπίδομα χήρας, τό έπίδομα χήρας μητρός ή ή σύνταξη χήρας πού προβλέπονται από τόν Social Security Act 1975 ...» (OJ C 245/2 της 28ης Οκτωβρίου 1975). Πάντως τό 1977, ή δήλωση έτροποποιήθη περαιτέρω και ανέφερε «Μηδέν». (OJ C 89/2 της 14ης Απριλίου 1977). Αυτό θεωρείται ως μέτρο πού ελήφθη κατόπιν εξέτασεως και έμπειρίας, ώστε άποτελεί ίσχυρή ένδειξη.

Κράτος μέλος ένδέχεται νά κωλύεται από την δήλωσή του νά άρνηθεί ότι μία συγκεκριμένη παροχή άποτελεί ελαχίστη παροχή υπό την έννοια του άρθρου 50, ή δήλωση όμως ή όποία αναφέρει ότι μία παροχή δέν άποτελεί ελαχίστη παροχή δέν είναι άποφασιστική υπό την έννοια ότι πράγματι αυτό συμβαίνει (Υπόθεση 35/77, *Beerens* κατά *Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening* [1977] ECR 2249 και υπόθεση 64/77, *Torri* κατά *ONPTS* [1977] ECR 2299).

Στό έθνικό δικαστήριο έναπόκειται νά αποφασίσει άν κατά τό έθνικό δίκαιο υπάρχει ελαχίστη παροχή υπό την έννοια του άρθρου 50, όπως έρμηνεύεται από τό Δικαστήριο ως ζήτημα κοινοτικού δικαίου.

Ο πληρεξούσιος του Stanley ίσχυρίζεται ότι, σύμφωνα μέ τό ίσχύον κατά τόν κρίσιμο χρόνο στό 'Ηνωμένο Βασίλειο σύστημα, ή ελαχίστη παροχή για όλες τις περιόδους πού πρέπει νά ληφθούν υπ' όψη δυνάμει του άρθρου 50 είναι, και θά είναι πάντα, ή ίδια μέ την προκύπτουσα από την εφαρμογή του άρθρου 46 (2) (α). Τό γεγονός ότι τά δύο ποσά είναι τά ίδια είναι άνευ σημασίας. Επίσης στερείται σημασίας τό ότι, κατά την νομοθεσία άλλων Κρατών μελών, ή «ελαχίστη παροχή» δύναται νά όρίζεται κατ' άλλους τρόπους. Άπαξ και είναι δυνατός ό ύπολογισμός συντάξεως χωρίς αναφορά σέ μεταδλητούς συντελεστές, διαφορετικούς από την συμπλήρωση περιόδου ασφάλισεως και την καταβολή σταθερών εισφορών για τις περιόδους αυτές, υπάρχει ελαχίστη παροχή κατά την έννοια του άρθρου 50.

Δέν νομίζω ότι αυτή ή τροποποίηση της δηλώσεως βοηθεί πολύ. Άκόμα κι άν ένα

Ο πληρεξούσιος του Insurance Officer τονίζει ότι τό σύστημα του 'Ηνωμένου

Βασιλείου δέν περιέχει διάταξη παρέχουσα σέ άτομο δικαίωμα συντάξεως, υπό τήν μόνη προϋπόθεση νά ἔχει καταβάλει ὀρισμένο ἀριθμό εισφορῶν ἢ νά ὑπῆρξε ἀσφαλισμένος ἐπί συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Τά πάντα ἐξαρτῶνται ἀπό τό ἀσφαλιστικό ἱστορικό τοῦ ατόμου καί ἀπό τόν συγκεκριμένο ἀριθμό πού προκύπτει ἀπό τήν διαίρεση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εισφορῶν διά τῆς περιόδου ἀσφαλίσεως πρὸς ἐξαγωγή τοῦ σχετικοῦ μέσου ὄρου. «Ἐλάχιστη παροχή» σημαίνει τήν παροχή ἢ ὁποία εἶναι καταβλητέα ὑπὸ τόν μοναδικό ὁρο ὅτι τό άτομο ἔχει: συμπληρώσει μιά περίοδο ἀσφαλίσεως ἢ κατοικίας, ἀνεξαρτήτως ἄλλων προϋποθέσεων οἱ ὁποῖες ἀπαιτεῖται ἐνδεχομένως νά πληροῦνται γιά τήν γένεση τοῦ δικαιώματος.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ Stanley προσδίδει μεγάλη ἔμφαση στήν χρήση τῆς λέξεως «Determined» — («μικρότερο ἀπό τήν ἐλάχιστη παροχή πού ὀρίζεται ἀπό τήν ἐν λόγω νομοθεσία»). Τό ἀγγλικό κείμενο τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, πού περιέχεται στήν εἰδική ἔκδοση τῆς Ἐπίσημης Ἑφημερίδας τοῦ Δεκεμβρίου 1972, ἀναφέρει «Fixed» καί ὄχι «determined». Τά ἔγγραφα, τά σχετικά μέ τήν προσχώρηση στίς Εὐρωπαϊκές Κοινότητες, μεταξύ ἄλλων, τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, περιέχουν, σ' ἓνα κείμενο πού ἀντικαθιστᾷ τό ἄρθρο 50, τήν λέξη «determined». Μέ διορθωτικό τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, πού εὐρίσκεται στό OJ L 82/13 τῆς 27ης Μαρτίου 1980, ἡ λέξη «fixed» ἀντικαθιστᾷ τήν λέξη «determined». Ἡ διατύπωση τοῦ ἁρθρου 50 σέ ἄλλες γλώσσες περιέχει λέξεις πού μεταφράζονται προσφύεστερα μέ τήν λέξη «fixed». Παρά τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἐπιχειρήματος αὐτοῦ, δέν νομίζω ὅτι πρέπει νά προσδοθῇ βαρύτητα στίς διακρίσεις μεταξύ τῶν λέξεων «fixed» καί «determined».

Στήν ὑπόθεση 64/77, Torri (ἀνωτέρω), ὁ Torri ἰσχυρίσθη ὅτι, κατά τό δελγικό σύστημα συνταξιοδότησεως, ἡ ἐλάχιστη παροχή ὑπὸ τήν ἐννοια τοῦ ἁρθρου 50 ἀντιστοιχοῦσε στό ποσό τῆς θεωρητικῆς συντάξεως, ὑπολογιζόμενο σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 46 (2) (α) τοῦ κανονισμοῦ. Καίτοι ἡ ὑπόθεση ἐκείνη διαφέρει τῆς παρούσης (κατά τό ὅτι ὁ ὑπολογισμός τῶν παροχῶν ἐξηρτάτο ἀπό τό ποσό τῶν ἀποδοχῶν ἢ τοῦ μισθοῦ καί ἀπό τήν διάρκεια τῶν περιόδων ἀσφαλίσεως πού εἶχαν συμπληρωθῇ), εἶναι σαφές ὅτι τό Δικαστήριό ἀπέρριψε τήν γενική αὐτή ἄποψη. Ἐδῶρθε τό ἄρθρο 50 ὥς ἔχον περιορισμένο ἀντικείμενο — καλύπτον, δηλαδή, περιπτώσεις ὅπου οἱ περίοδοι ἀπασχολήσεως τοῦ ἐργαζομένου κατά τήν νομοθεσία τῶν κρατῶν στήν ὁποία ὑπέκειτο ἦταν «σχετικῶς βραχείες μέ ἀποτέλεσμα, τό συνολικό ποσό τῶν καταβαλλομένων ἀπό τά κράτη αὐτά παροχῶν νά μὴ ἐπιτρέπει ἓνα εὐλογο διαιτητικό ἐπίπεδο». Τό Δικαστήριό ἔκρινε ὅτι ἡ ἐφαρμογή ἢ μὴ τοῦ ἁρθρου 50 ἐξηρτάτο ἀπό τό ἂν ἡ ἴδια ἡ νομοθεσία τοῦ κράτους στό ὁποῖο κατοικοῦσε τό άτομο προέδλεπε ἐλάχιστη παροχή.

Νομίζω ὅτι σκοπός τοῦ ἁρθρου 46 τοῦ κανονισμοῦ εἶναι νά ἐξασφαλίζει ὅπως μὴ θίγεται ὁ ἐργαζόμενος, ὅσον ἀφορᾷ τήν σύνταξή του, ἐπειδή ἀπασχολήθη σέ περισσότερα τοῦ ἐνός Κράτη μέλη. Προβλέπει τήν κατανομή μεταξύ Κρατῶν μελῶν τῆς εὐθύνης γιά τήν καταβολή τῆς ὑπολογισθείσης συντάξεως. Τό κεφάλαιο 3 τοῦ κανονισμοῦ περιέχει λεπτομερεῖς διατάξεις πρὸς ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Εἶναι προφανῶς δυνατόν ὅτι ἓνα συγκεκριμένο Κράτος μέλος ἐνδέχεται νά προβλέψῃ τήν καταβολή ἐνός ποσοῦ, γιά περιόδους ἀσφαλίσεως ἢ κατοικίας, ὑψηλοτέρου ἀπό τό σύνολο τῶν παροχῶν πού προκύπτουν ἀπό

τήν εφαρμογή των διατάξεων του κεφαλαίου 3. Αντιμετωπίζοντας την δυνατότητα αυτή, το άρθρο 50 έχει διπλό σκοπό: πρώτο, να εξασφαλίσει ότι όλες οι περιόδοι ασφαλίσεως που λαμβάνονται υπ' όψη για τον υπολογισμό των κατά τα άρθρα 44 ως 49 του κεφαλαίου 3 καταβολών δύνανται να δημιουργήσουν δικαίωμα προς ελαχίστη παροχή, στο κράτος όπου κατοικεί ο δικαιούχος· και δεύτερο να εξασφαλίσουν ότι το ενδιαφερόμενο άτομο δεν χάνει το πλεονέκτημα της ελαχίστης παροχής, με την εφαρμογή απλώς και μόνον των εν λόγω διατάξεων του κεφαλαίου 3 που προηγούνται του άρθρου 50.

Η σχετική ελαχίστη παροχή είναι παροχή που «καθορίζεται (ή προσδιορίζεται) από τη εν λόγω νομοθεσία για όρισμένη περίοδο ασφαλίσεως». Το άρθρο 1 (σ) του κανονισμού όρίζει ως «περίόδους ασφαλίσεως τις περιόδους εισφορών ή απασχολήσεως, που καθορίζονται ή αναγνωρίζονται ως περιόδοι ασφαλίσεως από την νομοθεσία, υπό την οποία έπραγματοποιήθηκαν ή θεωρούνται ότι έπραγματοποιήθηκαν, καθώς και κάθε εξομοιούμενοι προς αυτές περιόδοι, κατά τό μέτρο που αναγνωρίζεται από την νομοθεσία αυτή ως ισοδύναμη προς περίοδο ασφαλίσεως».

Έκ του γεγονότος ότι η ελαχίστη παροχή είναι μία παροχή που καθορίζεται από την έθνική νομοθεσία «για περίοδο ασφαλίσεως ή κατοικίας» φαίνεται να αναγνωρίζει σαφώς ότι η ελαχίστη παροχή δύναται να εξαρτάται από την συμπλήρωση συνταξίμου περιόδου και ότι τό ποσό δύναται να ποικίλλει για διαφόρους περιόδους. Λέγω «δύνανται», διότι επί του παρόντος δέν μέ ικανοποιεί, όπως υπεστηρίχθη ενώπιον του Δικαστηρίου, τό ότι η ελαχίστη παροχή δέν δύναται να έμπέσει στό άρθρο 50, άν καταβάλλεται άνεξαρτήτως της συμπληρώσεως συγκεκριμένης συ-

νταξίμου περιόδου, όπως φαίνεται να συμβαίνει μέ τους άγρεργάτες στην Ελλάδα.

Νομίζω ότι η λέξη «fixed» ή «determined» αναφέρεται μάλλον στο ποσό της παροχής παρά στις κατάλληλες προϋποθέσεις. Ο σκοπός της περιόδου αναφοράς που όρίζεται στό άρθρο 50 είναι κυρίως να αντιμετωπισθεί ή κατάσταση όπου, κατά την νομοθεσία Κράτους μέλους, τό ποσό της ελαχίστης παροχής ποικίλλει αναλόγως της περιόδου ασφαλίσεως ή κατοικίας που έχει συμπληρώσει ο αίτών. Στο Λουξεμβούργο πχ. φαίνεται ότι καμμία σύνταξη αναπηρίας ή γήρατος δέν δύναται επί του παρόντος να είναι κατώτερη από 107 809 φράγκα έτησίως για άτομα που έχουν ασφαλισθεί τουλάχιστον επί 10 έτη και 216 657 φράγκα για εκείνους που έχουν ασφαλισθεί τουλάχιστον επί 35 (και οι δύο αριθμοί ποικίλλουν αναλόγως του δεικτου κόστους ζωής). Αν ένα άτομο έχει ασφαλισθεί στό Λουξεμβούργο επί 30 έτη και σέ κάποιο άλλο Κράτος μέλος 5 έτη, τό άρθρο 50 έχει ως αποτέλεσμα ότι, άν ληφθούν υπ' όψη και οι δύο περιόδοι για τον υπολογισμό της καταβολής κατά τα προηγούμενα άρθρα του κανονισμού, ή εφαρμοστέα ελαχίστη παροχή είναι εκείνη που ισχύει γι' αυτούς που έχουν ασφαλισθεί τουλάχιστον επί 35 έτη.

Δέν δέχομαι ότι η ελαχίστη παροχή υπό την έννοια του άρθρου είναι απλώς τό μικρότερο ποσό που δύναται να προκύψει από την λειτουργία του καθιερωμένου συστήματος ασφαλίσεως. Στην φράση αυτή πρέπει να αποδοθεί στενότερη έννοια. Αν ένα ποσό καθορίζεται για μία περίοδο ασφαλίσεως χωρίς να απαιτείται ή πλήρωση άλλων προϋποθέσεων εκτός της συμπληρώσεως της περιόδου ασφαλίσεως, τότε αποτελεί ελαχίστη παροχή κατά την έννοια του άρθρου. Τό «περιορισμένο αντικείμενο» του άρθρου 50 είναι να επιτρέψει στό άτομο τό όποιο δέν δύναται να συγκεντρώσει τις κατάλληλες προϋποθέσεις

για την χορήγηση υψηλότερης συντάξεως κατά τὰ προηγούμενα άρθρα του κανονισμού νά λάβει, στή χώρα όπου κατοικεί, τό ελάχιστο πού καθορίζεται για όλες τίς περιόδους ασφαλίσσεως πού λαμβάνονται υπ' ὄψη. Ἡ ελάχιστη παροχή δύναται νά μήν εκφράζεται κατ' ἀνάγκην στήν νομοθεσία ὡς συγκεκριμένο χρηματικό ποσό. Ἀποτελεῖ ἐνδεχομένως ποσό δεκτικό ὑπολογισμού μέ ἀναφορά σέ ὀρισμένο τύπο. Δέν πρέπει, πάντως, νά ἐξαρτᾶται ἀπό ὄρους διαφορετικούς ἀπό ἐκείνους πού ἀνέφερα.

Στό πρῶτο ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Divisional Court τοῦ Queen's Bench Division, ἡ σύνταξη δέν ἀναφέρεται ὡς ἐξαρτωμένη ἀπλῶς ἀπό τήν συμπλήρωση περιόδου ασφαλίσσεως. Τό δικαίωμα κατ' ἀποκοπήν παροχῆς ἐξαρτᾶται ἀπό τόν ἐτήσιο μέσο

ὄρο τῶν ἐβδομαδιαίων κατ' ἀποκοπή εἰσφορῶν, πού ἔχουν καταβληθεῖ ἢ πιστωθεῖ κατά τήν περίοδο ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ασφαλίσσεως μέχρι τῆς συμπληρώσεως ἡλικίας συνταξιοδοτήσεως, μέσο ὄρο ὄχι κάτω τῶν 50· ἂν δέν πληροῦται ἡ προϋπόθεση αὐτή, τότε καταβάλλεται μειωμένη σύνταξη πού ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ ἐτησίου μέσου ὄρου, ἐφ' ὅσον ὁ μέσος ὄρος δέν πίπτει κάτω τοῦ 13.

Ἐπομένως, κατά τήν γνώμη μου, δέν ἔχει καθορισθεῖ ελάχιστη παροχή ὑπό τήν ἔννοια τοῦ άρθρου 50 ἀπό τήν νομοθεσία στήν ὁποία ἀνεφέρθη τό Δικαστήριο, διότι τό δικαίωμα ἐξαρτᾶται ἀπό, καί ποικίλλει ἀνάλογα μέ, τόν ἐτήσιο μέσο ὄρο εἰσφορῶν. Ἄν ὁ μέσος ὄρος δέν εἶναι τουλάχιστον 13, τό πρόσωπο γιά τό ὁποῖο πρόκειται οὐδέν λαμβάνει.

Γιά τούς λόγους αὐτούς, ἡ ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Divisional Court εἶναι κατά τήν γνώμη μου «ἀρνητική», ὁπότε τὰ λοιπὰ ἐρωτήματα καθίστανται ἄνευ ἀντικειμένου.